03/08/2020

Ο παππούλης της χαράς, π. Γαβριήλ Τσάφος (1944 – 1 Αυγούστου 2018)

/ Γνώμες

Εις μνήμην του μακαριστού π. Γαβριήλ Τσάφου

Γνώρισα τον π. Γαβριήλ λίγα χρόνια πριν, όταν με κάλεσε στην ενορία του να παρουσιάσω το βιβλίο μου “π. Γεώργιος Πυρουνάκης, η θεολογία και το έργο ενός ελεύθερου ανθρώπου”. Αναγκάστηκα να ταξιδέψω αυθημερόν, αφού η παρουσίαση έγινε Δευτέρα (κάθε απόγευμα Δευτέρας ο π. Γαβριήλ συγκέντρωνε τους ενορίτες του, παρουσιάζοντας κάποιον ομιλητή ή συγγραφέα).

- Από το χρονολόγιο της Φωτεινής Οικονόμου στο facebook

Στο σταθμό με περίμενε ένας δικός του άνθρωπος, ο οποίος με οδήγησε στο εκκλησάκι του Αγίου Ανδρέα στην πλατεία Αμερικής. Εκεί, σε μια ξύλινη μικρή καρεκλίτσα, κάθονταν ο π. Γαβριήλ, ένας εύσωμος ιερέας με σπινθηροβόλο βλέμμα

και χαμόγελο μεγάλο, που δεν θύμιζε με τίποτα ασκητική μορφή. Η αμηχανία μου έσβησε σε δευτερόλεπτα, όταν άρχισε να μου μιλά με αμεσότητα, οικειότητα και χιούμορ, λες και ήμασταν χρόνια κολλητοί. (Αργότερα διάβασα ότι ο Άγιος Παΐσιος, χωρίς να αναφέρεται ονομαστικά σ΄αυτόν, τον περιέγραψε ως εξής: «Γνωρίζω έναν πνευματικό που είναι αρκετά παχύς, φυσικά είναι και η κράση του, αλλά μπορεί και στο φαγητό λίγο να μην προσέχει, ξέρετε όμως πόσο πονάει για τον άλλον, πόσο ενδιαφέρεται για τους πονεμένους; Αυτός έχει ταπείνωση, γιατί λέει ότι δεν κάνει άσκηση, αλλά παράλληλα έχει πολλή καλοσύνη, και έτσι πολλοί αναπαύονται περισσότερο σ' αυτόν παρά σε έναν ασκητικό πνευματικό. Ένας πνευματικός, που δεν είναι αποφασισμένος να πάει ακόμη και στην κόλαση για την αγάπη των πνευματικών παιδιών του, δεν είναι πνευματικός»).

Μου είπε πολλά μέχρι να έρθουν οι ενορίτες του: πώς τελείωσε το νυχτερινό Γυμνάσιο (γιατί δούλευε από παιδάκι), φοίτησε στη Ριζάρειο και στη Θεολογική Σχολή Αθηνών και πως, ως φοιτητής, όταν μπήκε για πρώτη φορά το 1967 στο κατανυκτικό βυζαντινό Εκκλησάκι του Αγίου Ανδρέα, που είχε αγιογραφήσει ο Φώτης Κόντογλου, ζήτησε από τον Χριστό να τελειώσει την ζωή του ως ιερέας στον ναό αυτό, όπου το 1588 είχε μαρτυρήσει η Αγία Φιλοθέη η Αθηναία (και ο Χριστός δεν του χάλασε το χατήρι!). Μου αποκάλυψε ακόμη ότι υπήρξε ο πνευματικός του π. Γεωργίου Πυρουνάκη και μου περιέγραψε εικόνες από την πολύχρονη φιλία τους.

Όταν γέμισε το εκκλησάκι, θαύμασα το ποιμαντικό του έργο: πλήθος από νέα παιδιά, φοιτητές, ζευγάρια είχαν δεχτεί το κάλεσμά του και με κοίταζαν με προσμονή (λες και ποια είμαι!), βιντεοσκοπώντας την παρουσίαση, η οποία διακόπτονταν ευχάριστα από τα πειράγματα και τα σχόλια του π. Γαβριήλ.

Όταν τελείωσε κείνο το μαγικό απόγευμα, κοντέψαμε να… μαλώσουμε γιατί δεν δεχόταν την απόφασή μου να επιστρέψω μέσα στη νύχτα και επέμενε να πάρω άδεια και να φιλοξενηθώ "τουλάχιστον ένα τριήμερο", προκειμένου να με ξεναγήσει στην "Παναγία των Βρυούλων", το ησυχαστήριο που ίδρυσε ο ίδιος, στο Μετόχι του οποίου στον Ωρωπό εγκαταβιούν σήμερα πέντε μοναχές, όλες πνευματικά του τέκνα και στο οποίο ο π. Γαβριήλ πέρασε τα τελευταία δύο χρόνια της ζωής του.

Όταν τελικά έφυγα, μου έδωσε ένα πακέτο, με την εντολή να το ανοίξω όταν θα ανέβαινα στο τρένο και συμφώνησα. Το πακέτο περιείχε μια επιχρυσωμένη εικόνα της Παναγίας, έντυπο υλικό για την μονή και το εκκλησάκι και ένα φάκελο με τα οδοιπορικά μου, περισσότερα μάλιστα από όσα χρειάζονταν.

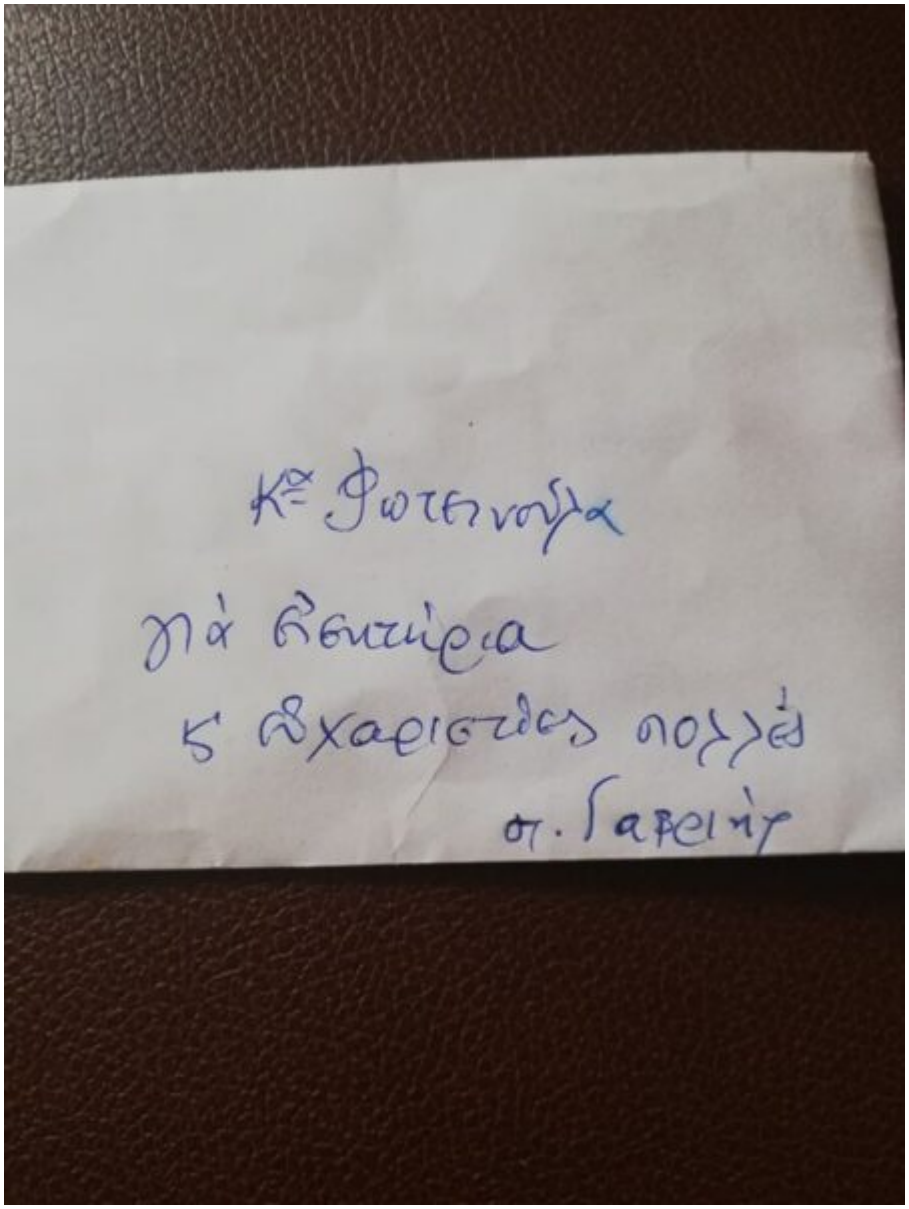

Έκτοτε, μιλήσαμε λίγες μόνο φορές στο τηλέφωνο. Την τελευταία φορά με συνεχάρη επειδή -μετά από μεσολάβησή του- ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, με τον οποίο είχαν αμοιβαία εκτίμηση και αγάπη, συμπεριέλαβε το βιβλίο μου στη βιβλιοθήκη του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Η συνάντησή μου με αυτόν τον στοργικό και γλυκό άνθρωπο ήταν σύντομη, αλλά αρκετή για μια ολόκληρη ζωή. Όπως με διαβεβαίωνε, με μνημόνευε σε όλες τις λειτουργίες του και είμαι απολύτως βέβαιη ότι συνεχίζει να το κάνει για μένα αλλά και για τον κόσμο όλο!

Και όπως έλεγε:
“Αυτό που λείπει από το σημερινό άνθρωπο
είναι η τρυφερότητα. Όχι η ελεημοσύνη.
Όχι βγάζω από την καρδιά μου για να δώσω στον άλλο,
αλλά ανοίγω την καρδιά μου για να χωρέσει ο άλλος.”